

μως είναι τόσον υπερήφανοι, ὥστε ποτὲ δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τὴν παραμικρὰν βοήθειαν ἀπὸ τὴν οἰκογένειάν μου. Ἐγὼ λοιπὸν εἰσῆλθα κρυφίως εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ ἔκρυψα τοὺς ἀδάμαντας εἰς μίαν τῶν χοανῶν του διὰ νὰ πιστεῦσῃ μὲν ὅτι ἦσαν γέννημα τῶν χημικῶν συνδυασμῶν του, νὰ μὴ ταπεινωθῆ δὲ λαμβάνων βοήθειαν.

Ἀλλὰ δὲν ἐτελείωσεν ὁ νέος τὸν λόγον του καὶ τὸν διέκοψε κραυγὴ τοῦ γέροντος σπαρακτική.

— Παῦλα, ἐφώναξε, σὺ μοῦ ἐπιφέρεις τὴν τελευταίαν πληγὴν. Ἀποθνήσκων ἤλπιζα ὅτι ἤθελα ἐκδικηθῆ τὴν ἀθλίαν αὐτὴν ἀνθρωπότητα φέρων μαζῆ μου εἰς τὸν τάφον μουσῆριον τόσῳ πολυτιμον. Διατὶ νὰ μὴ με ἀφήσῃς εἰς τὴν πλάνην μου;

Καὶ ἐπανεπέσε νεκρὸς ἐπὶ τοῦ ἀχύρου.

Μῆνας τινὰς ὕστερον ἡ Φανῆ ὑπανδρεύθη τὸν ἐξάδελφόν της. Ἀκόμη δὲ ζητοῦν τρόπον νὰ κατασκευάσουν ἀδάμαντας.

(Ἐκ τοῦ Γαλ)

II. Γ.

ΤΟ ΤΕΘΡΑΓΜΕΝΟΝ ΚΥΠΕΛΛΟΝ.

Ἰὺντὸν Εὐγενίου Guinot.

Οὐδέποτε θαλαμηπόλος κωμωδίας ὑπῆρξε πλέον ζωηρὰ, πλέον θελκτικὴ, καὶ πνευματωδέστερα τῆς Ἰουλίας. Εἶχεν ἀείποτε τὸ ὄμμα ἐξυπνον, τὸ μεῖδιμα εἰς τὰ χεῖλη καὶ τὸ ἦθος χαριεν, πολὺ κατὰ τοῦτο διαφέρειουσα τῆς κυρίας Βλαινθάλ τῆς δεσποίνης της, ἥτις ἦτο σιωπηλὴ, μελαγχολικὴ καὶ σκυθρωπὴ, ὡς ἤρμοζεν εἰς χῆραν κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πένθους της.

Ἰσταμένη εἰς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης ἡ Ἰουλία κρατεῖ διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς σάρωθρον ἐκ πτερῶν, καὶ διὰ τῆς ἄλλης γραμμάτιον ἀνοικτόν. Περιττόν νὰ εἴπωμεν ὅτι τὸ κατέχον αὐτὴν αἰτήθη μὴ ἦτο τὸ γλυκύτερον πάντων. Τὸ γραμμάτιον ἐκεῖνο περιείχεν ὁμολογίαν τινὰ ἔρωτος τρυφερωτάτην, ἣν ἡ Ἰουλία ἀναγινώσκει ἤδη τὸ δέκατον ὅλως ἐν ταραχῇ κινουσα τὸ πτέρινον σάρωθρον, χωρὶς νὰ παρατηρῆ τί πράττει. Διπλῆ ἀνοησία! ἀφ' ἐνὸς μὲν τόση προσοχὴ, ἀφ' ἑτέρου δὲ τόση ἀμέλεια δύνανται βεβαίως νὰ προσενηθῶσι δύο δυστυχῆματα. Ἀλλὰ συλλογίζεται τις ταῦτα μόνον ὅτε ἐξετελέσθησαν. — Κύπελλον τι σινουργεῖ πίπτει καὶ συντρίβεται ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τὸ κακὸν εἶναι ἡμισυ τώρα, τὸ ἄλλο ἡμισυ συμβῆσεται ἴσως τὴν προσεχῆ Κυριακῇ.

Ἀποσπασθεῖσα τῆς γλυκυτάτης ἀναγνώσεως ἡ θελκτικὴ Ἰουλία βλέπει τὸ δυστύχημα, ὅπερ κατέπραξε. — Τί θὰ εἴπῃ ἡ δέσποινα! τὸ κύπελλον ἦτο ἐκ τῶν πολυτιμοτέρων, καὶ πρὸ πάντων, δῶρον τοῦ συζύγου της! καὶ ἡ Ἰουλία δὲν

ἠγγύσει ὀπίσσω ἢ κυρία της ἐξετίμα πάν τι ἀνεμίμησεν εἰς αὐτὴν τὸν μακρῆτην.

— Ὅχι μὲ μαλώτη, καὶ ἴσως θὰ με διώξῃ, εἶπεν ἡ θελκτικὴ θεραπεινίς, ἀπολέσασα πρὸς στιγμήν τὸ ἀνθρώπιν μεῖδιμά της καὶ τὴν γλυκεῖαν θυμηδίαν της. Ἀλλ' ἐπανῆλθεν ἡ φυσικὴ κατάστασις μετ' ὀλίγον καὶ ἡ Ἰουλία προσθέτει μετὰ πονηρίας. — Ἐάν ἐρρίπτον τὸ σφάλμα τοῦτο εἰς ἄλλον; . .

Καὶ ὁ σκοπὸς μὲν δὲν ἦτο ἀγαθός· ἀλλ' οὕτω τὸ σφάλμα της καθίστατο μικρότερον. Πλὴν εἰς ποῖον νὰ τὸ ῥίψῃ; Οὐδεὶς εἶχεν εἰσέλθει εἰς τὴν αἴθουσαν, οὐδεὶς ἔμελλε νὰ εἰσέλθῃ πρὸ τῆς κυρίας Βλαινθάλ.

Εἶναι καλὸν εἰς τοιαύτας περιστάσεις νὰ ἔχῃ τις ἐφευρετικόν. Ἡ Ἰουλία ἐσκέπηθ' ὅσω ἡ τρία λεπτά, ἔπειτα αἶφρην· τὸ βλέμμα της ἐξέλαμψε, τὸ μεῖδιμά της ἐπὶ θῆσεν εἰς τὰ χεῖλη καὶ ἀνέκραξεν εὐθὺς.

— Ἡξέυρω τί ἔχω νὰ κάμω!

Ἡ Ἰουλία ἐξετέλει ἐπίσης ταχέως ὅσον καὶ ἐσκέπτετο. Καταβάσα εἰς τὸν κήπον, καὶ λαβοῦσα λίθον, ἀνέβη πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἔθραυσε τετραγώνον τι τοῦ παραθύρου καὶ ἔθεσε τὸν λίθον εἰς τὸ μέσον τῶν συντριμμῶν τοῦ κυπέλλου. Ταῦτα δὲ πάντα ἐξετέλεσεν ἐν μιᾷ στιγμῇ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ δυστύχημα ἐγένετο ἐξώθεν.

Ναὶ, ἀλλὰ δὲν συντρίβουν τὰ παράθυρα χωρὶς λόγου, καὶ ἡ κυρία Βλαινθάλ εἶχε τόσον πνεῦμα, ὥστε νὰ ἐννοήσῃ τὴν πανουργίαν. Ἐπρεπεν ἡ ἰδέα της νὰ τελειοποιηθῆ. Ὁ λίθος δὲν ἐσάμεινεν τίποτε, ἔπρεπε νὰ ριφθῆ ἐκ τινος αἰτίας εὐλογοφανοῦς.

— Ἄ! ἰδοὺ μὲ τί νὰ τὸν ἐνδύσω, ἐπὶ νῆλαθεν ἡ εὐφυῆ; θεράπεινα, κρατοῦσα πάντοτε εἰς τὴν χεῖρα τὸ ὀλέθριον γραμμάτιον. Δὲν ὑπῆρχεν οὔτε ὑπογραφή, οὔτε ἐπιγραφή εἰς τὴν κομφῆν αὐτὴν ἐπιστολὴν ἦτο μὲν ἐμπαθὴς δὴλωσις, ἀλλ' ἄσκοπος καὶ ἀκατάληπτος. Ἡ νεανίς Ἰουλία ἠδύνατο νὰ θυσίῃ ἐπιστολὴν, ἣν ἀπεστῆθαις πῆδον. Ὁ λίθος λοιπὸν ἐτυλίχθη εἰς τὸν ἐρωτικὸν χάρτην, καὶ ἡ πανουργία περιεπλέχθη οὕτως ὥστε ἡ ἐπιτυχία τη ἦν βεβαίως ἀσφαλής.

Τὰ πάντα διετέθησαν πρὸ ἡμισείας ὥρας περὶπου, ὅτε ἡ κυρία Βλαινθάλ εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν μόνη καὶ μελαγχολικὴ, κατὰ τὸ σῆθηθε. Ἐφόρει μακρὸν πένθιμον φόρεμα, ὅπερ οὐδὲ ὅλως ἀφήρει τι τῆς κομφῆτης τοῦ ἀναστήματος της, καὶ τῶν χαρίτων τοῦ προσώπου της. Ἐκ τῆς πρώτης τῶν βλεμμάτων της βολῆς παρετήρησε τὴν ζημίαν καὶ πάραυτα ἡ θλίψις ἣν ἐπέφερε τὸ θραυσθὲν κύπελλον ἐξηλίφθη ἐκ τοῦ θυμοῦ, ὃν ἠσθίθη ἀναγινῶσα τὸ γραμμάτιον.

— Εἶναι δυνατὸν νὰ με γράφωσι τοιαῦτα! ἀνεφώνησε. . . Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀμφιβάλλω, ἡ ἐπιστολὴ στέλλεται βεβαίως πρὸς ἐμὲ, διότι εὐρέθη ἐντὸς τοῦ οἴκου μου.

Προσέβαλε δὲ κυρίως αὐτὴν τὸ ὕφος τῆς ἐξομολο-

γῆσεως ταύτης ὕπερ τῆ ἐφάνετο εἰς ἄκρον ἰταμόν. Ἄν τὸ γραμματίον τοῦτο ἐγράφετο διὰ λέξεων πρεπωδεστέρων, δὲν ἤθελε προξενήσει τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα. Γυνὴ τοῦ κόσμου προσβληθεῖσα ὡς τις θεραπικὴς δὲν δύναται νὰ μείνῃ ὅλως ἀδιάφορος καὶ νὰ περιρρονησῇ τὴν ἀδικίαν ταύτην, πρέπει παντὶ σθένει νὰ γνωρίσῃ τὸν αὐθάδη ἐκείνον ὅστις ἐτόλμησε τὸ τοιοῦτον.

— Ἄλλὰ, ἐσκέφθη ἡ κυρία Βλαινθάλ, αὐτὸς δὲν δύναται νὰ ἦναι ἄλλος, εἰμὲ γείτων τις.

Τὸ παράθυρον δι' οὗ εἰσῆλθε τὸ γραμματίον ἐβλεπε πρὸς τὸν κῆπον. Ἀπέναντι, ὑψοῦτο μεγάλη τις καὶ ὠραία οἰκία, ἣς οἱ κάτοικοι οὐδέποτε ἀπασχόλησαν τὴν ἄεργον περιέργειαν τῆς κυρίας Βλαινθάλ. Τότε δὲ τὸ πρῶτον ἢ νέα χήρα ἤρχισε νὰ παρκτηρῇ ὅπισθεν παραπετάσματός τινος καὶ νὰ ἐξετάζῃ τοὺς κατοίκους τῆς γειτονίας τῆς.

Εἰς τὸ ἰσόγειον, κατῴκει Ἀγγλὴς τις κυρία μετὰ τῶν δύο θυγατέρων τῆς, ζῶσαι μόναι ἐντελῶς.

Εἰς τὸ πρῶτον δὲ πάτωμα, γέρων τις στρατηγὸς παραιτηθεὶς πρὸ πολλοῦ τῆς στρατιωτικῆς ὑπηρεσίας καὶ τῆς θουέλλης τῶν παθῶν.

Εἰς τὸ δεύτερον, ἐντὸς τις οἰκογένεια, συγκεκριμένη ὑπὸ πατρός, μητρὸς καὶ ἐπτὰ τέκνων, ὧν ὁ μεγαλειότερος ἦν ἑνδεκαετής ἢ δωδεκαετής.

Εἰς τὸ τρίτον, δὲν ἦσαν κάτοικοι, ἦτο ὑπ' ἐνοίκιον πρὸ πολλοῦ.

Εἰς τὸ τέταρτον δέ . . . Τίς λοιπὸν κατῴκει εἰς τὸ τέταρτον πάτωμα; Τὰ βλέμματα τῆς κυρίας Βλαινθάλ δὲν εἶχον οὐδέποτε ὑψωθῆ ἕως ἐκεῖ.

Αἰφνης, εἰς φάνωμα παραθύρου τοῦ τετάρτου τούτου πατώματος, ἐφάνη νεανίας τις. Ἡ κυρία Βλαινθάλ ἐκρίθη εἰς τὰς πτυχὰς τοῦ παραπετάσματος. Ἄλλ' ὁ νεανίας δὲν ἐκύτταζε παντελῶς πρὸς τὸ μέρος τοῦτο· ἀφ' οὗ ἐστίριζε τοὺς ἀγκῶνάς του εἰς τὰ ἄκρα τοῦ παραθύρου, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τοὺς μακροὺς καὶ ξανθοὺς πλοκάμους του, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς του προσήλωσεν εἰς τὸ κυανοῦν τοῦ οὐρανοῦ.

Θέλει νὰ προσποιηθῇ ὅτι δὲν ἐρρίψεν αὐτὸς τὸν λίθον καὶ τὸ γράμμα, ἐσκέφθη ἡ ὠραία χήρα, ἀλλ' ὀγλήγορα θὰ προδοθῇ.

Ἐν τούτοις ὁ νεανίας ἐθεώρει πάντοτε τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἔμεινεν οὕτω θεωρῶν. Τοῦτο δὲ ἤθελεν εὑρεῖ πολλὰ φυσικῶν ἢ Κ. Βλαινθάλ, ἐὰν ἐγνώριζεν ὅτι ὁ γείτων τῆς ἦτο ποιητὴς ἐνασχολούμενος τὴν στιγμὴν ἐκείνην νὰ εὕρῃ ὁμοιοκαταληξίαν τινὰ ἀπειθῆ.

Ναὶ τῇ ἀληθείᾳ, ποιητὴς καὶ οὐδὲν πλέον ποιητῆς ὁ πτωχὸς ὀνομαζόμενος Ἀδαλβέρτης καὶ οὐτινος οὐδεὶς ἐν τῷ κόσμῳ ἐγίνωσκε τὸ ὄνομα καὶ τὴν ὑπαρξίν· ἡ κυρία Βλαινθάλ ἠδύνατο μετὰ πάσης ἀνέσεως νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπόν του πλήρης χάριτος καὶ ἐκφράσεως. Ἐπειτα, εἶτε διότι εὑρε τέλος τὴν ὁμοιοκαταληξίαν του, εἶτε διότι ἀπελπίσθη νὰ τὴν εὕρῃ εἰς τὰς ἐκτάσεις τοῦ στερεώματος, ὁ

ποιητὴς ἀπεσῦρθη χωρὶς οὔτε βλέμμα νὰ ῥίψῃ ἐπὶ τοῦ παραθύρου, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου κατεσκόπευον ὅλα αὐτοῦ τὰ κινήματα.

— Παράδοξον τῇ ἀληθείᾳ! ἐσκέφθη ἡ Κ. Βλαινθάλ, λησμονοῦσά πως τὴν ἀγανάκτησίν τῆς.

Περιέμενε καὶ ἄλλο ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καὶ ὁ νεανίας δὲν ἀνεφάνη. Ἡ ἔμπνευσις ἐπῆλθε βεβαίως.

— Καὶ ὅμως, εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ ὠραία χήρα, ἄλλος παρ' αὐτὸν δὲν εἶναι, δὲν ἔχω ἄλλον γείτονα ἰκανὸν νὰ τολμήσῃ τὸ τοιοῦτον.

Ἐξέτασε τὸ συντριφθὲν παράθυρον, ἀνεγνώρισε προφανῶς ὅτι τὸ ῥήγμα ἐγένετο ἐκ τῶν ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω· ἄρα τὸ γραμματίον δὲν ἦλθεν οὔτε ἐκ τῶν χαμηλοτέρων οἰκιῶν, οὔτε ἐκ τῶν κήπων.

Ἡ Κ. Βλαινθάλ εἰσῆρχετο εἰς τὸν ἐνδέκατον μῆνα τῆς χηρείας τῆς. Ἡ στιγμὴ ἦτο κατάλληλος. Ἐν μέσῳ τῶν θλίψεων καὶ τῶν πόνων, τῶν πληρωσάντων τὴν ψυχὴν τῆς, μικρά τις γωνία ἠνοίγετο πρὸς τὴν παρηγορίαν. Εὐτυχὴς ὅστις πρῶτος καταλαμβάνεν αὐτήν! ἐὰν γνωρίσῃ νὰ ὠφεληθῇ, γίνεταί κύριος τῆς θέσεως.

Ἡ τύχη, ἣτις ἐνήργησε τὰ πάντα εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἡ τύχη ἔφερε τὸν Ἀδαλβέρτην εἰς κατάλληλον στιγμὴν. Ὅλα συνέδραμον αὐτὸν, καὶ ἡ αὐθάδεια τῆς ἐπιστολῆς, καὶ ἡ ἀγνοία του, ἣτις ἐδίδεν εἰς τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ τὸ θέλγητρον προβλήματος, τὸ ὅποιον ἡ περικαλλῆς χήρα ἐπέμενεν ἐξ ἄπαντος νὰ λύσῃ.

Κοινὸς τις λάτρις, ἐρχόμενος διὰ τῶν τετριμμένων ὁδῶν, ἤθελεν ἀφεύκτως ἀποτύχει. Ἄλλ' ὁ ἀνὴρ, ὅστις τὴν ἐρωτικὴν αὐτοῦ ἐξομολόγησιν ἐξετέλει διὰ λιθοβολήματος, ὅστις συνέτριβε παράθυρα καὶ σινουργῆ σκεύη ὅπως λάβῃ ἀκρόασιν, ὁ τοιοῦτος ἦτο ἄξιος ὑπολήψεώς τινος.

Ἄλλως τε, τὸ περιεργότερον τοῦ συμβάντος ἦτο ἡ ἀντίθεσις ἢ ὑπάρχουσα μεταξὺ τῆς γλυκείας μορφῆς τοῦ νεανίου καὶ τοῦ ἰταμοῦ ὕφους τῆς ἐπιστολῆς του, μεταξὺ τοῦ τολμηροῦ τούτου τρόπου καὶ τοῦ δειλοῦ τῆς ἄλλης διαγωγῆς του. Ἡ Κ. Βλαινθάλ ἐπεφάνη εἰς τὸ παράθυρον, καὶ ἐκεῖνος μόλις ἐτόλμησε νὰ ῥίψῃ ἐπ' αὐτῆς βλέμμα λαθραῖον, αὐτὸς ὅστις ἐρρίπτειν ἐπιστολὴν διὰ ῥήξεως καὶ ἄλλων ἐπιβιουρτικῶν περιστάσεων.

Ὁ Ἀδαλβέρτης ἐν τούτοις δὲν ἀπεβρόφατο τοσοῦτον ὑπὸ τῆς ποιήσεως, ὥστε νὰ μείνῃ ἀναίσθητος πρὸς τὰ ἐπίγεια. Πιχρῆται ἐνίοτε τὰς οὐρανίους περιπηγῆσεις του, ἵνα ἐνασχοληθῇ περὶ τῶν συμβαινόντων καὶ εἰς τὰς ταπεινοτέρας χώρας. Ἡ ἔμπνευσις ἠδύνατο νὰ εὑρεθῇ κ' ἐδῶ κάτω, ὅπως εὐρίσκετο ἐκεῖ ἐπάνω, πρὸ πάντων ὁσάκις ἐβλεπε τὴν ὠραίαν αὐτοῦ γείτονα.

— Ἰδοῦ, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἡ Μοῦσα, τὴν ὁποῖαν θὰ μὲ ἤρεσκε νὰ ἐπικαλῶμαι! Ἄλλὰ θὰ θελήσῃ νὰ μ' ἀκροασθῇ; Ἰπάρχει τοσαύτη μεταξὺ ἡμῶν ἀπόστασις!

Καὶ ὁ Ἀδαλβέρτης βυθιζόμενος εἰς ἀθυμίαν ἐκ

τῶν σκέψεων τούτων ἐπανίπτατο πρὸς τοὺς οὐρανοὺς.

Ἦγνῶσι, ὁ καλὸς κἀγαθὸς τί ἐφρόνει περὶ αὐτοῦ ἢ γείτων!

Ἡ Κ. Βλαινβάλ διέταξε νὰ μεταθέσῃ τὸ κύμβαλόν της πλησίον τοῦ παρθύρου, τὸ ὅποιον, διὰ τὴν ἔλευσιν τῆς ἀνοίξεως, ἔμενον ἤδη ἀνοικτόν. Ἡ νεαρὰ χήρα διετέλει αὐτοῦ μακρὰς ὥρας, καὶ ἐνίστε ἀδημονοῦσα, ὅτι ὁ τολμηρὸς αὐτῆς νεανίας δὲν ἐφάνετο, ἔσυρε τὸ παρκαπέτασμα καὶ ἐπὶ μίαν ἢ δύο ἡμέρας δὲν ἤνοιγεν αὐτό. Ἀλλ' ὁ Ἀδαλβέρτης τίποτε δὲν ἐνόει εἰς τὰ καμώματα τὰ χυμιασμάτα, καὶ τὰς ἐνθρῶνσεις ταύτας.

Πάντοτε, ὡσάκις ἀπῆρχετο εἰς τὴν αἴθουσάν της, ἡ Κ. Βλαινβάλ περὶτῆρε μὴ ὑπῆρχεν αὐτοῦ ἄλλο τι κύπελλον συντετριμμένον. Ἀλλ' ἡ Ιουλίττα ἐλάμβανε τοσαύτας προφυλάξεις, ὥστε τὸ δυστύχημα δὲν ἀνευεώθη.

Ἐν τούτοις, τὸ μυθιστόρημα διήρκει ἐπὶ τοῦ πρώτου τούτου κεφαλαίου, ὅτε ἡ Κ. Βλαινβάλ ἠναγκάσθη ν' ἀποδημήσῃ τῶν Παρισίων, καὶ νὰ μεταβῇ εἰς τὰ λουτρά τῆς Βάδης. Οἰατροὶ διέταξαν τοῦτο, χάριν τῆς υἰείας της καὶ τῆς θλίψεώς της. Τὰ λουτρά τῆς Βάδης καταπραΰνουσι θυμασίως τὰς λύπας εὐμόρφου καὶ νεαρᾶς χήρας. Ἦν λοιπὸν ἀνάγκη πᾶσα νὰ ὑποταχθῇ εἰς τὰς παραγγελίας τῆς Σχολῆς καὶ εἰς τὰς παρακινήσεις θεοῦ τινός, ἐπιθυμοῦντος μεγάλως τὸ ταξίδιον τοῦτο.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Κ. Βλαινβάλ ἀνέβη τὸ ὄδοιπορικὸν ὄχημα, ὁ Ἀδαλβέρτης, τὸν ὅποιον ἡ ἀναχώρησις αὐτῆ ὀλίγον ἀνησῶχει ἐδέχθη ἐπισκεψιν τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἀνέμενον.

— Κύριε, τῷ εἶπεν ὁ ξένος, εἴσθε ποιητής.

— Προσπαθῶ, Κύριε, ἀπήντησε μετ' ὀφρόνως ὁ Ἀδαλβέρτης.

— Γνωρίζω τὴν ἀξίαν σας, τὴν ἐκτιμῶ, καὶ ἡ ἀποδείξεις εἶναι ὅτι ἐρχομαι νὰ σᾶς ζητήσω στίχους.

— Ναί, κύριε, εἶμαι ἐκδότης, καὶ ἐπιθυμῶ νὰ δημοσιεύσω διὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, βιβλίον εὐαρχισμῶν (almanach) ἐπιγραφόμενον «*Ἡ Βάδη καὶ τὰ περιχώρα της.*» Τὸ βιβλίον τοῦτο θέλουν συγκροτεῖ ἡ ποίησις καὶ ἡ ζωγραφία. Εἰς ἐκ τῶν πρωτίστων καλλιτεχνῶν μας ἀνέλαβε τὰ τῶν εἰκονογραφιῶν, θέλετε δὲ καὶ ὑμεῖς ν' ἀναλάβετε τὸν ποιητικὴν περιγραφὴν; Ἐὰν δέχεσθε, δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν, ἀνάγκη ν' ἀναχωρήσετε πάραυτα! ἐπρονόησα περὶ πάντων, διὰ τὰ ἔξοδά σας, σᾶς προκαταβάλλω δύο χιλιάδας φράγκων, ἀπὸ τῶν τεσσάρων χιλ. τὰ ὅποια θέλετε λάβει δι' ἀντιμισθίαν τοῦ ἔργου σας.

Ὁ Ἀδαλβέρτης, ἐδέχθη, καὶ ἐνῶ μετὰ σπουδῆς ἐξετέλει τὰς προετοιμασίας του, ἠρώτα καθ' ἑαυτὸν τὸ πῶς ἡ ἀγνωστος αὐτοῦ ἀξία καὶ τὸ ἐν χαρτοφυλακίῳ ποιητικὸν προτέρημά του, ἠδυνήθησαν νὰ τῷ φέρωσι τὸ τυχηρὸν τοῦτο; — Πῶς ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι τὸ μυστικὸν τῆς φήμης του ἦν ἄπαν ἐν τῷ συντριβέντι κυπέλλῳ;

Ἡ περίστασις ἦτο ἀξιόλογος, ὡς πρὸς ἔνκρυσιν φιλολογικὴν. Βιβλίον λαμπρῶν, κεκοιτημένον, καὶ ἐκδιδόμενον εἰς φῶς ἵνα χρησιμεύσῃ ὡς δῶρον εὐαρχισμοῦ, ἔμελλε νὰ λάβῃ μετ' ἴστην ζήτησιν. Ὁ ποιητὴς λοιπὸν ἠδύνατο ν' ἀνοίξῃ τὰς πτέρυγας του καὶ νὰ πετασθῇ.

— Ναί ἐρώνησεν ἐν εὐγενῇ ὁρμῇ ἐνθουσιασμοῦ, θέλω ἀνυψωθῆ! Οἱ ἄνθρωποι θέλουν λέγει περὶ ἐμοῦ. Ἡ δόξα καὶ τὰ πλοῦτη ἐλεύσονται, καὶ τότε ἴσως ἀπαντήσω τὴν μουσάν ἐκείνην, ἣν ἡ καρδία μου ἐπιποθεῖ!

Αἱ μελέται τοῦ ποιητοῦ δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν κίνησιν καὶ τὸν θόρουτον, ἅτινα πληροῦσι διατριβὴν, φριτωμένην ὑπὸ τοῦ λαμπροτέρου κόσμου. Ἡ Εὐρώπη ὀλόκληρος συνῆλθεν εἰς Βάδην Αἰ διαχύσεις καὶ ἑορταὶ ἐνησχόλου πάσας; τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Ὁ περιπίπτος, ἡ μουσικὴ, ὁ χορὸς, τὸ χροτοπαίγιον ἦσαν αἱ ἀδιάκοποι τῶν λουτρευομένων ἐνασχολήσεις. Ὁ Ἀδαλβέρτης ἐνόησεν ὅτι ἡ θέσις αὐτοῦ δὲν ἦτο ἐν μέσῳ τοῦ θορύβου τούτου. Δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι τῷ ἤρκειν ἵνα ἰδῇ τὴν Βάδην, καὶ λάβῃ τὰς σημειώσεις, ὡς παρατηρητῆς. Ἄμα δὲ ἐξετέλεσε τὸ ἔργον τοῦ ἀπῆλθεν ὡς ποιητῆς καὶ ἐκλείσθη εἰς μονῆρές τι ἐνδιαίτημα, ὅθεν ἐξήρχετο ἐνίοτε ἵνα ἐπισκερθῇ τὰ περιχώρα καὶ ἐκμεταλλεύσῃ τὸν λαμπρὸν ἐκεῖνον τόπον, τὸν πλουσιώτατον εἰς ὠραίας τοποθεσίας καὶ θαυσιλῶς προικισμένον διὰ τῶν καλλονῶν τῆς φύσεως.

Ἡ Κ. Βλαινβάλ εἶδε τὸν νεανίαν γείτονά της ἐσπέραν τινὰ εἰς τὸν χορὸν. Διῆλθεν ἔμπροσθεν αὐτῆς χωρὶς νὰ τὴν ἰδῇ εἶτα ἔγινεν ἄφαντος ὡσεὶ σκιά.

Ἐπιστρέψας εἰς Παρίσιους ὁ Ἀδαλβέρτης μετὰ ἑξ μηνῶν ἐργασίαν ἀδιάκοπον, συνεκάλεσε τοὺς φίλους του καὶ ἀνέγνω αὐτοῖς τὸ σύγγραμμά του. Οἱ φίλοι, οὗτοι ἑταῖροί του κατὰ τὰς δυστυχεῖς ἡμέρας ἢ τῶν ὠραίων ἐνευροπολήσεών του μύσται, ἔχειροκρότησαν ἐπὶ τ' ἀναγινωσκόμενα, μεθ' ὃ ὁ ποιητῆς μετέβη εἰς τοῦ ἐκδότου.

Οὗτος δὲν τὸν ἐγνώρισε καὶ τὸν ἠρώτησε τί ἐξήτει.

— Σὲ φέρω τὸ χειρόγραφόν μου, ἀπεκρίθη ὁ Ἀδαλβέρτης.

— Χειρόγραφον; Ἄ! κύριε αἱ ὑποθέσεις ὑπάγουν κκαά, ἡ βιβλιοπωρία πάσχει!

— Ἐλπίζω ὅτι θὰ σᾶς εὐχαριστήσουν οἱ στίχοι μου.

— Στίχοι λέγεις;

— Βέβαια! ἡ περιγραφή τῆς Βάδης καὶ τῶν περιχώρων του.

— Καὶ τί θέλεις νὰ τὴν κάμω.

— Ἀλλ' εἶναι οἱ στίχοι τοὺς ὁποίους ἐζητήσατε διὰ τὸ *almanach* ἡμῶν σας, τὸ διὰ τὸ νέον ἔτος.

— Ἐγώ! . . . σ' ἐζήτησα στίχους, ἐγώ, κύριε, ἐκδίδω μόνον συγγράμματα νομικά.

— Καὶ ὅμως δὲν ἀπατῶμαι. Εἴθε ὑμεῖς, ὅ

ἐλθὼν εἰς τὸν οἶκόν μου καὶ προκληρώσας μοι δύο χιλιάδας φράγκων.

— Ἄ ! καί ! ἔχετε δίκαιον ! Συγγνώμην . . λάθος, ἀφαίρεσις ! εἶπεν ὁ βιβλιοπώλης, ἐνθυμηθεὶς τὴν παραγγελίαν, τὴν ὁποίαν ἐξετέλεσε κατὰ τὸν παρελθόντα μᾶλλον.

Ὁ ἐκδότης ἔλαβε τὸ χειρόγραφον καὶ ἐπλήρωσε τὸ ὑπόλοιπον τῆς συμπεφωνημένης τιμῆς. Τὸ βιβλίον ἐφάνη, ἀλλ' ἄνευ εἰκονογραφιῶν, καὶ ἔσχε μεγίστην ἐπιτυχίαν. Τότε δη τότε, ὁ Ἀδαλβέρτης ἐνθαρρυνθεὶς ἀπὸ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς γενομένης δόξης του, ἐτόλμησε ν' ἀτενίσῃ εἰς τὴν νέαν καὶ περικαλλῆ γυναῖκα, ἣτις ἐπεφαινότο συνεχῶς τοσοῦτον εἰς τὸ παράθυρόν της, καὶ μετὰ τὴν ἐπιστροφήν αὐτῆς ὡς πρὶν τῆς ἀποδημίας της . . Ἄλλ' ὁ ἀγνώμων δὲν ἐμάντευε . . καὶ διενόητο ἤδη ν' ἀφήσῃ τὸν τέταρτον αὐτοῦ ὄροφον ἵνα ἐνοικιάσῃ οἶκον καταλληλότερον.

Ἡ Κ. Βλαινβάλ, ἣτις ἔφερεν ἤδη ἡμιπένης τι, ἔδωκε χορὸν, ἵνα ἐορτάσῃ τοὺς γάμους συγγενίσσης της τινός. Ὁ Ἀδαλβέρτης προσεκλήθη. Βλέπων πλησιέστερον τὴν περικαλλῆ χήραν, παρατηρῶν τὴν παραχὴν της ὅτε τῇ ἀπέτεινε τὸν λόγον, ὁ ποιητῆς εἶπε καθ' ἑαυτὸν.

— Ἰδοὺ ἴσως ἡ μούσα τὴν ὁποίαν ἐζήτουν !

Ἡ χαρίεσσα αὕτη ἰδέα τὸν κατέθελε καὶ διὰ τοῦτο ἐφάνη λίαν περιποιητικὸς, λίαν τρυφερὸς, ἐρωτικὸς καὶ περιπαθὴς. Τὸν ἐβοήθει δὲ τόσον καλῶς, ὥστε διέτρεξεν εἰς ὀλίγας ὥρας ὅλην τὴν ὁδὸν ἣν ἐνόμιζε ἡ Κ. Βλαινβάλ, ὅτι διήνυσεν πρὸ πολλῶν μηνῶν.

— Ἄ ! εἶπεν αὕτη, τέλος πάντων ὠμίλησε· δόξα τῷ Θεῷ !

Καὶ τῷ ἀπεκρίθη διὰ γλυκειᾶς τινός ὁμολογίας ἣτις ἐξέπληξε πολὺ τὸν Ἀδαλβέρτην. Δὲν τὴν ἀνέμενε τοσοῦτον ταχεῖαν, καὶ τοῦτο ἐφόβισεν αὐτόν.

— Πρέπει νὰ ἰδῶ, ἐσκέφθη, καὶ νὰ ζητήσω πληροφορίας. Εἶναι ἴσως ἀφροσύνη τὸ νὰ νυμφευθῶ μίαν χήραν, ἣτις μετὰ τοσαύτης εὐκολίας ὀλισθαίνει εἰς τὴν κατωφερῆ ὁδὸν τοῦ αἰσθήματος.

Ἐν τούτοις ἐζήτησε τὴν χάριν τοῦ νὰ παρουσιασθῇ τὴν ἐπισύσαν. Ἡ Κ. Βλαινβάλ τὸν περιέμενε, ἦτο δὲ μόνη.

Ὁ Ἀδαλβέρτης χαίρειόσας ἐπλησίασεν εἰς μακρὰν τινα τράπεζαν, ἐφ' ἣς ἦσαν τεθειμένα διάφορα σινουρηγῆ σκεύη, τὰ ὁποῖα ἤγγισεν ἡ ἄκρα τοῦ ἐνδύματός του.

— Προσέξατε, τῷ εἶπεν ἡ πολυθλιγντρός χήρα μειδιῶσα, θὰ μοῦ συντριψέτε πάλιν κανὲν κύπελλον ;

— Πάλιν ; εἶπεν ὁ Ἀδαλβέρτης μετ' ἐκπλήξεως.

— Βεβαιότατα, ἀγνοεῖτε λοιπὸν ὅτι μοῦ ἐθαύσατε ἤδη τὸ ἔν.

— Δὲν σὰς ἐννοῶ, κυρία.

— Ἀνακαλέσατε τὴν μνήμην σας. Παρήλθον ἤδη ἕξ μῆνες ἀφ' ὅτου ἐτολμήσατε νὰ μὲ στείλετε μίαν ἐπιστολήν, θραύοντες ἐν παράθυρόν μου ; . .

Εὐτέρ. Τόμ. Ζ'. φυλ. 31)

Ἐπηκολούθησεν ἐξήγησις ἣτις ἀπέδειξεν ὅτι συνέβη ἀπάτη. Ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἔφερε τίνας χαρακτηρισμοὺς τοῦ Ἀδαλβέρτου, καὶ ἡ Ἰουλίτσα δὲν ἦτο πλέον περῶσα ἵνα μαρτυρήσῃ τὴν ἀλήθειαν. . .

Ἄλλὰ πρὸς τί ἡ ἔρευνα τοῦ τίς ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν, τοῦ τίς ἔθραυσε τὸ παράθυρον ; Ὁ Ἀδαλβέρτης ἔμελλε ν' ἀπολαύσῃ τὴν ὠφέλειαν τῆς ἀπάτης. Ἡ εὐμορφὸς χήρα εἶχεν ἀνάγκην δευτέρου ἀνδρὸς εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ συντριβέντου κυπέλλου.

(ἐκ τοῦ Γαλλ.) Κ. Π.

Ἡ ΠΑΝΑΓΙΑ ΤΟΥ ΤΑΣΣΟΥ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 27).

Ἐ Μιχαὴλ Mortair, Montaigne.

Ὁ Πέτρος Ρούβενς, ἀφοῦ θαλασσοπορῶν ἐδοκίμασε τὰς συνίθεις τῆς ἐποχῆς ταλαιπωρίας, ἔφθασε τέλος εἰς Βενετίαν, καὶ φροντίσας ἐνοικίασεν εὐρύχωρον οἶκον, ἧς τὴν ἀπέραντον αἰθούσαν ἐπεμελήθη νὰ μετασχηματίσῃ εἰς ἐργοστάσιον. Καὶ ὅμως πρὶν ἔτι λάθῃ εἰς χεῖρας αὐτοῦ τὰς γραφίδας, καθιέρωσεν ὀλόκληρον ἐβδομάδα εἰς τὴν μελέτην τῶν ἀριστουργημάτων τοῦ Τιτιανου, τοῦ ἐκ Βερόνης Παύλου καὶ πολλῶν ἄλλων ἀριστοτεχνῶν, ὧν τὰ καλλιτεχνήματα ὑπερχον ἀφθόνως συντεταγμένα εἰς τὰ μουσεῖα καὶ εἰς τὰ μέγαρα τῆς Βενετικῆς ἀριστοκρατίας. Ἡ θέα λοιπὸν τῶν θαυμασίων αὐτῶν εἰκόνων ἀνεφλόγισε τὸν νοῦν του, διὸ οἰστραλατούμενος καὶ ζηλεύων, ἐκλείσθη εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του, μελετῶν διὰ τῆς μνήμης τὸ ὕψος ἐκάστου ἀριστοτέχνου, θέλων οὕτω νὰ γυμνάσῃ καὶ νὰ τελειοποιήσῃ τὴν ἰδίαν γραφίδα. Οὕτως ἐκάστην πρωίαν ἐζήρχετο ἵνα λειτουργηθῇ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐπανερχόμενος ἐκάθητο εἰς τὸ ἐργοστάσιόν του, ὅπου ἐργάζετο μέχρι τῆς ἐσπέρας καὶ τότε ἀπῆρχετο ἐπὶ λέμβου, ἵνα ἀναπνεύσῃ τὸν καθαρὸν τῆς θαλάσσης ἀέρα.

Αὐγὴν τινα, ἐνῶ ἐσχδιάζε μετὰ ζέσεως τὴν εἰκόνα τῆς μάχης τοῦ γέροντος Ἐντέλλου, ποριζόμενος τὸ θέμα ἐκ τῆς Αἰνεϊάδος τοῦ Βιργιλίου, ὅτε ζητῶν νὰ ἐμπνευσθῇ ἀπήγγελλε μεγάλῃ φωνῇ τὰ θαυμάσια τοῦ ἐπεισοδίου τούτου ἐπη, ἤκουσεν ἐλαφρῶς ἀνοιγομένην τὴν ἡμίκλειστον θύραν καὶ ἐξεπλήγη ἰδὼν μελανόφθαλμον καὶ ζωηρὸν ἄνδρα ὅστις τὸν ἐθεώρει. Καὶ ἐγερθεὶς προέβη μέχρι τῆς θύρας, ὅπου εὗρε ξένον τινὰ πενητηκοντούτην μὲν τὴν ἡλικίαν, ἱππότην δὲ τὸ ἔνδυμα. Ἐχαίρεισεν ὁ ἀγνώστος, ἐκβαλὼν τὸν μαῦρόν του πῖλον, περιστεμμένον διὰ χρυσοῦς ἀλύσεως, καὶ ἐπέδειξε κρανίον ἐντελῶς μὲν φαλακρὸν, εὐρὺ δὲ καὶ θαυ-